

Právní úprava myslivosti zůstává v dnešní době stále aktuálním tématem, a to jak v České republice, tak i v zahraničí, což byl hlavní důvod, proč jsem si zvolila toto téma. Cílem diplomové práce je podat přehled o vývoji a současném stavu právní úpravy myslivosti nejen v České republice, ale i ve vybrané evropské zemi. Vzhledem k tomu, že je nanejvýš vhodné uvést souvislosti s právní úpravou ochrany životního prostředí a zemědělského práva, je rozsah práce širší než samotná problematika právní úpravy myslivosti. Vedle kapitol historického vývoje a současné právní úpravy, a to v České republice i v zahraničí, včetně jejich srovnání, obsahuje práce též kapitoly věcných souvislostí, některé úvahy de lege ferenda a grafické přílohy. Práce je zpracována na základě shromáždění a prostudování odborné literatury, článků a příspěvků, příslušných právních předpisů a ostatních pramenů uvedených v seznamu použité literatury. K dosažení cíle byly vedle metody historické použity metody analýzy, syntézy, dedukce a komparace.

Myslivost má nejen bohatou minulost a společensky závažná současná témata, ale domnívám se, že i budoucnost. Počátky významného postavení české myslivosti v Evropě i celém kulturním světě lze spatřit v historicky doložené skutečnosti. V současnosti má mimořádný význam nový rozměr zodpovědnosti myslivců, jelikož celosvětově se jejich úloha týká nejen populací zvěře, ale i životního prostoru flóry a fauny jako celku. Hodnocení profesora Kloepfera, které je v našem globalizovaném světě čím dál více výstižnější, říká, že: „*Ochrana životního prostředí má budoucnost, protože bez ochrany životního prostředí žádná budoucnost není*“ (Michal Kloepfer, Umweltrecht, 1989). Vzhledem k tomu, že Českomoravská myslivecká jednota (ČMMJ) sdružující většinu myslivců v rámci ČR, je organizací, která se mimo jiné snaží o záchranu přírodních hodnot a jejich maximální obnovu, jsou dle mého názoru budoucí úkoly myslivosti zřejmé.

Myslivost jako činnost, která má řadu důležitých aspektů, je především životním stylem, způsobem aktivního odpočinku a odrazem vztahu člověka vůči přírodě jako celku. V prostředí střeoevropských zemí je myslivost třeba vnímat jako zásadní hospodářskou činnost úzce spojenou s aktivní ochranou přírody. Za stěžejní je v těchto státech považováno zachování základní myšlenky, že se jedná o aktivní a řízenou činnost v přírodě. Tento směr dokazující propojení myslivosti s přírodou je možné podpořit tezí F. Kerschnera: „*Skutečné a pravé naplnění života je třeba hledat jen ve sbližení a jednotě s přírodou*“.

Důležitou funkcí myslivosti je též její sociálně-kulturní úloha, kdy se sdružují lidé se společným zájmem, kteří provozují činnost, která jednak těší je samotné, jednak její výsledek má pozitivní efekt pro společnost. K myslivosti patří i takové činnosti, jakými jsou ochrana ohrožených živočichů a úprava jejich životního prostředí, výsadba zeleně, zakládání vodních ploch apod., kterými se myslivci podílejí na údržbě životního prostředí celé společnosti. Z tohoto neúplného výčtu aspektů zcela jistě vyplývá, že hlavním smyslem myslivosti není lov zvěře. Samotný lov je vázán na druhy zvěře, jejichž stavy jsou tak vysoké, že jejich regulace na úroveň, kdy je omezeno poškozování dalších lidských zájmů ve volné přírodě, zejména zemědělství a lesnictví, se stává nezbytnou. Přitom je však třeba si uvědomit, že právo lovu je výsada, na kterou je vázána i odpovědnost za jeho odborné provedení. Stejně jako u jiných lidských činností i v myslivosti hraje nesporně významnou roli přístup lidí. Je nutností, aby si myslivci nejen vážili sami sebe a toho, co dělají, ale zejména v praxi dodržovali zásady etiky, na nichž je myslivost postavena, netolerovali různé excesy, jakož i dbali disciplíny v mysliveckých sdruženích. Problémem myslivosti je vedle stárnutí myslivců také to, že velké části myslivců stále nedovolují časové, finanční a jiné poměry, aby se myslivosti věnovali více

profesionálně. Ve srovnání s jinými zájmovými skupinami jsou na myslivce kladeny značné nároky, především ve smyslu jejich odbornosti, když jednou z podmínek provozování myslivosti je složení myslivecké zkoušky. Vhodné, ba nezbytné je neustálé vzdělávání myslivců, kdy požadováno je vedle znalostí právnických prohlubování jejich znalostí o biologii zvěře, o vztahu jednotlivých druhů k prostředí, o nejnovějších poznatcích chovu zvěře a péče o ni a v neposlední řadě o postavení a odpovědnosti člověka - myslivce. V této souvislosti lze použít tato slova: „*Kdo je dobrým myslivcem, je i dobrým člověkem*“ (F. Vodička, *Zvěř a myslivost ve světle věků*, 1948).

O aktuálnosti tématu svědčí též judikatura soudů týkající se oblasti myslivosti. V poslední době jsou nejvýznamnějšími dva nálezy Ústavního soudu vydané dne 13. prosince 2006 (Pl. ÚS 34/03) a dne 6. března 2007 (Pl. ÚS 3/06), jejichž přínosem je především to, že umožňují, aby byl zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti vykládán správními orgány a soudy tak, jak byl koncipován a v souladu s jeho ustanoveními. Došlo tím jednak k očištění filozofie zákona, jednak k posílení postavení a vážnosti myslivosti v ČR. Ústavním soudem a následně i Nejvyšším správním soudem v Brně bylo stanoveno: „*V podmínkách ČR jsou myslivost a právo myslivosti prostředkem k dosažení optimalizace chovu zvěře, musí být chápány jako celospolečenská aktivita k ochraně zvěře, cílevědomá a regulovaná činnost k ochraně a rozvoji přírody, jejichž prostřednictvím stát naplňuje svou ústavní povinnost v obecném a veřejném zájmu, která nesmí být eliminována výkonem vlastnického práva, jež může být legitimně omezeno myslivostí, resp. právem myslivosti jako celkem*“.

V rámci myslivosti se postupně vytvořily samostatné obory a s nimi související zvláštní myslivecké organizace. Takovou organizací je např. Českomoravská kynologická jednota, která se věnuje chovu, výcviku a hodnocení početných loveckých plemen psů. Od roku 1997 je ČR řádným členem Mezinárodní kynologické federace (FCI). Některé obory myslivecké činnosti působí při ČMMJ jako zájmové kluby. Jedná se zejména o Klub sokolníků, Klub trubačů, Klub fotografů přírody, Mladí myslivci apod. Za speciální obory lze považovat též loveckou hipologii, lovecké střelectví, jakož i biologii a genetiku zvěře či její výzkum a další.

Diplomová práce vychází z právního stavu dosaženého v České republice k září 2008.